

pořeli, že by se byl obžalovaný četníka samého dotknul rukou, potvrdivše toliko, že četníkovi pytel z rukou vytrhoval. Nejde o vadu výroku soudního po stránce skutkové, nýbrž výhradně o otázku správnosti právního posouzení, směl-li nalézací soud shledati odpor násilným vztažením ruky na četníka v pokusu, vytrhnouti mu násilím z rukou pytel ovsa, což zmateční stížnost sama uznává tím, že domnělé nesprávné řešení otázky té uplatňuje jako zmatek dle § 281 čís. 9 a) tr. ř. Než neprávem. Neboť správně poukazuje již rozsudek na to, že nelze vykládati § 81 tr. zák. tak doslovně, že by vyžadoval odpor právě jen vztažením ruky přímo na osobu veřejného orgánu, že naopak ohrožuje trestem každý násilný odpor, čelící přímo nebo nepřímě osobě veřejného orgánu a nutící ho, aby odpor s vynaložením vlastní síly odstranil, má-li býti úřední jednání provedeno. Vyplývá to jak ze zařazení § 81 tr. zák. do hlavy o veřejném násilí, tak i z účelu tohoto předpisu, aby chráněn byl úřední výkon proti jakémukoliv pokusu, zmařiti jej násilím proti veřejnému orgánu. Neméně bezdůvodna jest stížnost, pokud z téhož důvodu zmatečností brojí proti rozsudku, poněvadž prý obžalovanému dle výstroje četníka nebylo známo, že jest ve výkonu služby. Zjišťuje rozsudek výslovně, že byl četník, byť i ne v plné výzbroji, tedy přece jen v stejno-kroji, opatřen poboční zbraní a že hned na počátku svého zakročení prohlásil oves jménem zákona zabaveným. Za těchto okolností nemůže se stěžovatel s úspěchem dovolávat neznalosti § 9 četn. instrukce, jenž zavazuje četníka, by zakročil, i když jest mimo službu, ihned, jakmile pozoruje, že se páše nějaký trestný čin. Neboť dle vystoupení četníka nemohl obžalovaný míti pochyby, že zakročuje proti němu služebně, a nesměl tudíž proti zakročení četníkovu násilně se vzepřít aniž tehda, kdyby byl měl pochybnosti, zda četník při svém zakročení postupuje přesně podle platných služebních předpisů.

Čís. 836.

Zákaz Šu 293, odstavec třetí, tr. ř. neplatí, zrušen-li odvolacím soudem rozsudek okresního soudu, ježto šlo v pravdě o přečin.

(Rozh. ze dne 8. května 1922, Kr I 726/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Písku ze dne 27. května 1921, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem dle § 7 odstavec třetí zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Dle čís. 10 a 11, správně jen čís. 11 Šu 281 tr. ř., uplatňuje stížnost, že soud vykročil z mezí svého trestního oprávnění tím, že odsoudil obžalovanou pro přečin předražování dle § 7 odstavec třetí lichevního zákona k trestu tuhého vězení na šest měsíců a peněžité pokutě 1000 K, ačkoliv byl původně týž čin okresním soudem ve V. kvalifikován jako přestupek a obžalované uložen pouze trest vězení v trvání 14 dní. Nalézací soud,

který o věci znova rozhodoval na základě ustanovení druhého odstavce § 475 tr. ř., byl prý vázán zákazem reformatio in peius dle obdoby § 293 odstavce třetí tr. ř., kterýžto zákaz napadeným rozsudkem porušil. Zmateční stížnosti nelze přisvědčiti. Okolnost, že proti obžalované bylo původně vedeno a v první stolici také skončeno trestní řízení pouze pro přestupek dle prvního odstavce § 7 čís. 1 lich. zák., kdežto k zavedení řízení pro přečin byl dán podnět teprve za řízení odvolacího, k němuž došlo následkem odvolání veřejného žalobce i obviněné, nemůže zakládati porušení zákona vůbec a zvláště ne zákazu reformatio in peius dle § 293 odstavce třetí tr. ř. Předpis § 475, odstavec druhý tr. ř. ustanovuje zcela všeobecně, že v případě, v němž rozhodoval okresní soud o činu, který je přečinem nebo zločinem, dlužno rozsudek okresního soudu k návrhu státního zástupce zrušiti a zavedsti řízení dle zákona. Tomu tak bylo i v tomto případě. Poněvadž § 475, odstavec druhý tr. ř. nařizuje zrušením rozsudku beze všeho obmezení, mohou o dalším řízení platiti pouze všeobecné zásady trestního řízení, při čemž není soud nijak omezen ve výměře trestu, poněvadž jde o zcela nové a samostatné řízení pro nový čin. Není zde případu § 293 odstavce třetí tr. ř., těžší trest obžalované uložený, je přirozeným důsledkem odsouzení pro těžší trestný čin, který dal podnět k zavedení nového trestního řízení.

Čís. 837.

Zatajování zásob lnu (§ 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Spadá sem i len původu cizozemského, třebaž byl kdysi dovezen na podkladě mezistátních smluv o t. zv. řízení zušlechťovacím.

Ohlašovací povinnost stihá dřívějšího majitele tírny, jenž si zásoby lnu podržel, třebaž byla tírna po té provozována osobou jinou.

Zatajení zásob dlužno spatřovati již v pouhém zamlčení, neohlášení jich, tím spíše v zapření neb ukrytí jich.

Lnářský odbor Československé textilní komise v Praze, pokud se týče Zemědělské podniky pro zpracování a zhodnocení lnu v Jindřichově Hradci byly úřady ve smyslu §u 2 lich. zák.

Mylný výklad předpisů o přihlášce zásob nevyvíňuje držitele.

Manželku držitele zásob nelze bez dalšího pokládati za jeho zástupkyni.

Jednání držitele zásob při jich revisi dlužno posuzovati jednotně.

(Rozh. ze dne 9. května 1922, Kr I 265/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení, odbyvaném dne 17. února 1922, zmateční stížnost obžalovaného Antonína S-a do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Hradci Králové ze dne 31. ledna 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zatajování zásob dle § 2 čís. 3 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., vyhověl však zmateční stížnosti Filomeny S-ové do téhož rozsudku, zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalovanou dle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin dle § 2 čís. 3 lich. zák.